

Arrest

nr. 201 900 van 29 maart 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M-C. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 18 december 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 2 februari 2018.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat M. WARLOP.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegegeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van hun onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat ze voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers hun huidige derde asielaanvraag deels steunen op dezelfde motieven die ze naar aanleiding van hun vorige asielaanvraag hebben uiteengezet. Verzoekers vrezen dat verzoeker gedood zal worden door AAH. Verder vrezen zij op straat terecht te komen omdat hun woning in beslag genomen werd en zij nergens anders terecht kunnen. Verzoekers vrezen daarnaast ook in Irak gedood te zullen worden omdat zij soennieten zijn.

Verzoekers hun eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arresten nr. 185 387 van 13 april 2017 en nr. 185 388 van 13 april 2017 omdat er geen geloof gehecht kon worden aan hun asielaanvraag.

In het kader van hun tweede asielaanvraag nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Zij dienden tegen deze beslissing geen beroep in.

Ter ondersteuning van hun huidige asielaanvraag leggen verzoekers volgende documenten neer: hun originele nationaliteitsbewijs, een kopie van de eigendomsakte van de woning en originele attesten inzake de geboorte van hun tweede kind.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers hun vorige asielaanvraag bij 's Raads arresten nr. 185 387 van 13 april 2017 en nr. 185 388 van 13 april 2017 werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hen ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen dat verzoekers naar aanleiding van hun onderhavige asielaanvraag geen elementen

bijbrengen die hun geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen, dient te worden besloten dat verzoekers niet aantonen in hun land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend).

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat ze in wezen niet verder komen dan het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze vergoelijken en minimaliseren van een van de vaststellingen van de commissaris-generaal, waarmee ze echter deze bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

Een verwijzing naar algemene informatie, zoals verzoekers in casu doen, en zeer algemeen stellen dat zij een bijzonder profiel hebben als soennieten in Bagdad, volstaan niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke.

5. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissingen en de informatie vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in Bagdad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekers de veiligheidssituatie in Bagdad betwisten en verwijzen naar (internet)artikelen en rapporten om aan te tonen dat de veiligheidssituatie er van die aard is dat Bagdad niet veilig is, dient opgemerkt te worden dat uit deze informatie geenszins blijkt dat er actueel voor burgers aldaar een reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, doch evenwel in dezelfde lijn liggen als de informatie van verweerder. Verzoekers brengen dan ook geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat deze informatie niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Betreffende verzoekers hun verwijzing naar rechtspraak van deze Raad dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elke asielaanvraag dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

6. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat ze in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn

verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 25 januari 2018, voeren verzoekende partijen aan dat er twee punten zijn die zij wensen te benadrukken. Zij wijzen erop dat er een nieuw aspect is in hun vrees voor vervolging, namelijk hun huis dat in beslag werd genomen, omdat het goed gelegen is en niet bewoond is. Verzoekende partij lichten voorts toe dat hun moeder een poging heeft ondernomen om met de milities te praten door hen ook de eigendomsakten te tonen. De milities die hun huis bezetten willen van geen wijken weten en stellen dat iedereen aanwezig moet zijn om klacht in te dienen. Verzoekende partijen zijn het niet eens met de CGVS dat zij maar een advocaat onder de arm moeten nemen. Zij argumenteren dat de sjjiitische milities heel sterk zijn, een groot deel van de bevolking uitmaken en zij gewone soennitische burgers zijn die niet tegen die milities op kunnen. Verzoekende partijen stellen dat de combinatie van de problemen, namelijk het feit dat hun huis is geconfisqueerd door een sjjiitische militie, met hun etnie maakt dat zij een gegronde vrees voor vervolging hebben of een reëel risico op ernstige schade.

4.2.1. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekende partijen, die hun asielaanvraag mede steunen op de reeds in het kader van hun vorige asielaanvragen ongeloofwaardig bevonden asielmotieven, namelijk hun vrees dat verzoeker gedood zal worden door AAH, hier ter terechtzitting niet verder op in gaan. Verzoekende partijen formuleren derhalve geen opmerkingen die een ander licht kunnen werpen op de in het kader van hun vorige asielaanvraag gedane inschatting van de commissaris-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreffende deze vrees voor vervolging.

Met betrekking tot de verklaringen die verzoekende partijen afleggen over gebeurtenissen die geen verband houden met hun vorige asielaanvragen, met name de inname van verzoekers ouderlijke woning in Al Dora door de militaire afdeling Al Mahaweer op 17 juli 2017, blijkt dat hun huis als legerbasis in gebruik zou zijn genomen op basis van louter praktische factoren, namelijk de strategische ligging, de grootte en de leegstand van de woning. Geen enkel van deze elementen wijst erop dat het leger specifiek verzoeker of zijn familie- en gezinsleden zou viseren. Hieruit kan derhalve in hoofde van verzoekende partijen niet tot een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin besloten worden.

4.2.2. Gelet op het arrest van de Algemene Vergadering nr. 195 228 van 20 november 2017 wijzigt de Raad zijn standpunt van de beschikking.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een binnenlands gewapend conflict.

De Raad verwijst voorts naar het arrest van het HvJ van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Uit rechtsoverweging 43 van dit arrest, gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot 40, dient afgeleid te worden dat artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden

bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, c) van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging.

Hoe meer verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van het willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Verzoeker dient aldus persoonlijke omstandigheden aan te voeren die in zijn geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het vastgestelde willekeurig geweld dermate verhogen dat, hoewel de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico in zijn hoofd bestaat.

Niettegenstaande er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partijen voorgehouden problemen met AAH, wordt te dezen niet betwist dat hun woning werd ingenomen door de legerafdeling Liwa Al Maghaweer. Evenmin wordt in twijfel getrokken dat verzoekende partijen soenniet zijn. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat soennieten in Bagdad grotere risico's lopen om slachtoffer te worden van meer individuele vormen van geweld zoals mishandelingen, ontvoeringen of moorden, begaan door sjiiitische milities (map met 'landeninformatie', COI Focus "*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad*" van 25 september 2017). De opmerking van verwerende partij dat verzoekende partijen maar een advocaat onder de arm moeten nemen, gaat te dezen niet op. Verwerende partij onderzoekt immers op geen enkel moment in welke zin het mogelijk is om met een advocaat een rechtszaak aan te spannen tegen een legerafdeling die een huis heeft geconfisqueerd teneinde te verhinderen dat zij als jong soennitisch gezin met een baby op straat zouden komen bij terugkeer.

De onbetwiste vaststelling dat hun woning in beslag is genomen door een legerafdeling, zij soenniet zijn, en blijkens de verklaringen geen familie meer hebben in Bagdad, betreffen naar het oordeel van de Raad persoonlijke omstandigheden die tot gevolg hebben dat verzoekende partijen, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hen niet meer dan een ander persoon specifiek viseert.

Gelet op de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van verzoekende partijen en mede in acht genomen het geheel van de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan, is de Raad van oordeel dat *in casu* verzoekende partijen in geval van terugkeer naar hun land van herkomst louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partijen toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS